

Átalakították a gyermekkórházat, elkülönítették a tüdővésztes gyermekeket

Igaz Géza felfüggesztett kórházi gondnok fegyelmi ügye

(A Délmagyarország munkatársától.) Csüförtökön délelőtt dr. Tóth Béla polgármesterhelyettes elnökletével ülést tartott a kórházbizottság, hogy a kórház elintézésre váró dolgait megtanácskozza. Az ülésen dr. Debre Péter igazgató-főorvos bejelentette, hogy a gyermekkórházban, amely a közkórház alosztályaként működik, fontos átalakítási munkákat végeztek, átalakítottak két nagyobb és két kisebb kórtermet és így lehetőség nyílt a tüdővésztes gyermekek elkülönítésére. Jelenleg a gyermekkórházban a tüdőbajos betegek rendelkezésére 25–30 ágy áll.

A bizottság ezután elbírálta azokat az ajánlatokat, amelyek a kórház fehér- és ruhanemű szükségletének szállítására érkeztek be. A bizottság a legmegfelelőbb ajánlatok benyújtóinál megrendelte a szükséges anyagokat mintegy háromezeröttszáz pengő értékben. Tudomásul vette a bizottság, hogy a kórház régi Röntgen-készülékét, amely helyett két évvel ezelőtt modern, új készüléket vett a város, 150 pengőért eladták egy magánorvosnak.

A bizottság ülésén kérdést intéztek dr. Tóth Béla polgármesterhelyetteshez, hogy miképpen áll az állásától felfüggesztett Igaz Géza kórházi gondnok fegyelmi ügye. A polgármesterhelyettes elmondta, hogy Igaz ellen két fórum előtt is folyik az eljárás, a fegyelmin kívül, a vizsgálat során felmerült terhelő adatok alapján megindult a büntetőjogi eljárás is és a fegyelmi eljárást a büntető eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztették. Elmondta a polgármesterhelyettes, hogy a fegyelmi vizsgálat folyamán a kár összege állandóan emelkedett, kiderült, hogy sokkal nagyobb összegek tünnek el, mint eleinte látszott. Megállapították azt is, hogy a postán érkezett kórházi ápolási díjakat azok, akik a visszaélést elkövették, nem fizették be a kórház pénztárába, nem vezették be a kórház könyveibe. A visszaélés akkor patant ki, amikor a kórház sürgette ezeknek az összegeknek a megküldését és a feladók igazolták, hogy a pénzt már régen földadták a kórház címére.

A bizottság tudomásul vette a polgármesterhelyettes bejelentését.

De ugyanilyen lelkesen és szeretettel beszél Szegedről is, új hazájáról, az itt végzett munkájáról és megvívott csöndes, de nehéz közérdekű harcairól. Több, mint tíz esztendője, 1926. óta dolgozik szakadatlanul azért, hogy

a szegedi felsőipariskola visszakapja soha nem használt „új” hajlékát,

a Kálvária-téri épületet, amely a háború előtt készült el. Csizmazia Kálmán járta a minisztériumokat, terveket dolgozott ki, memorandumokat szerkesztett, mozgalmakat szervezett, hogy visszaszerezze a Kálvária-téri épületet jogos tulajdonosa, a felsőipariskola számára, amely jelentőségében nagyon megnövekedett a háború óta, hiszen jelenleg

a budapestin kívül az egyetlen felsőipariskolája az országnak

és a magyar életben egvire drágább, egvire keresettebb cikk a nagyobb felkészültségű technikai szakember. Csizmazia Kálmán harcolt annak a régebbi tervnek a megvalósításáért is, hogy a vezetése alatt álló intézetet — a kor követelményeinek megfelelően — elektrotechnikai szakosztállyal egészítsék ki.

Nagynehezen sikerült elérnie most ezt a kettős célt.

— A Kálvária-téri épület átalakításához és berendezéséhez szükséges összeget végre kiutalta a kormány — mondta —, a munkálatok nagyrészevel elkészültek annyira, hogy

az intézet az elméleti oktatással már ebben az évben átköltözhessen a Kálvária-térre, a műhelyeket, a gyakorlati oktatást azonban csak jövőre helyezhetjük át

és minden reményünk meg van arra is, hogy a jövő tanévben megnyíljon az elektrotechnikai osztály, amely egyetlen lesz az országban. A szegedi intézet igen fontos szerepet tölt be az országban, egyetlen ilyen természetű tanintézet az egész magyar vidéknek, hallgatóinak száma évről-évre emelkedik. Az idén már olyan sok volt az új jelentkező, hogy meg kellett nyitnunk a harmadik parallel osztályt, ami azt jelenti, hogy a három évfolyamu intézetnek két év múlva már kilenc osztálya lesz. Az bizonyos, hogy

az iskola magyar nyelv fejlődés előtt áll

és valószínű, hogy éppen ezért szüksége lesz erre a régi épületre is. Mivel nagyon sok a vidéki hallgatónk, internátusról is gondoskodnunk kell, illetve a meglevő internátus kibővítéséről.

Csizmazia Kálmán szeretettel néz körül a napfényes igazgatói szobában. Szeme végigsimogatja az öreg íróasztalt, a falon függő képeket, az iskola végzett növendékeinek hatalmas tablót, meg azokat

a fémipari remekműveket,

amelyekkel az iskola növendékei lepték meg éveken keresztül igazgatójukat. Látszik, hogy búcsúzik tőlük.

— Nyugodt lélekkel megyek el innen — mondja aztán kicsit fátyolos hangon —, kitelt az időm, leszolgáltam, aztán meg kellett adni a fiataloknak. Nagyon szerettem volna, ha nyugalombavonulásom alkalmából a magam házába költözhettem, de hát ez a tervem egyelőre nem sikerült. Építeni akartam, kis magánházat, de hát megfellebbezték az építési engedélyt és a sok huza-vona már a kedvemet is elvette az építkezéstől...

Nem is titkolja, hogy ez az érthetetlen hercehurca, amely a huszárlaktanya uccáiba tervezett háza, illetve házának előkertje körül keletkezett, fájdalmasan érinti. Nem tudja megérteni, hogy mi lappanghat az akadémikusok mögött...

Csizmazia Kálmán csak igazgatói minőségében vonul nyugalomba, de

szakfelügyelője

lesz ezután a szegedi iparoktatási kerületnek és továbbra is tagja marad a legkisebb munkabérek megállapító bizottságnak, amelybe a miniszter nevezte ki és a miniszter kényszerében annak a kereskedelmi és iparkamarában működő intézőbizottságnak is, amely kisipari kölcsönök ügyét intézi. Aktív ténvezője marad Szeged ipari és közgazdasági életének, amelynek feltétlenül nagy szüksége van Csizmazia Kálmán kipróbált szakértelmére, fiatalos munkakedvére és energiájára.

m. l.

Harc a magyar fémipar fejlesztéséért a Szepességig Szegedig

Négy évtized küzdelmeiről és eredményeiről beszél Csizmazia Kálmán, a szegedi felsőipariskola nyugalombavonuló igazgatója

(A Délmagyarország munkatársától.) Csizmazia Kálmán, a szegedi állami felsőipariskola igazgatója, kitöltve teljes szolgálati idejét, nyugalomba vonult. Az új tanév előkészítését még ő irányította, csüförtökön délelőtt már átadta hivatalát Jung Péternek, az iskola legidősebb tanárának, aki a kultuszminisztertől kapott megőrzési alapján végzi az igazgatói teendőket. Csizmazia Kálmán nyugalombavonulása nem jelenti azt, hogy teljesen kikapcsolódik abból a munkakörből, amelyet hosszú évtizedeken keresztül betöltött, nyugalombavonulásával egyidejűleg az iparügyi miniszter a szegedi terület iparoktatási szakfelügyelőjévé nevezte ki és így felügyeleti hatáskörébe tartoznak a szegedi felsőipariskolán kívül az egész terület iparoktatási intézetei.

A város közönsége mégis a legnagyobb sajnálattal veszi tudomásul Csizmazia Kálmán távozását a felsőipariskola igazgatói tiszttségéből, amelyben rendkívül hasznos, eredményes munkát végzett és hűségesen szolgálta vele Szeged fontos kulturális és gazdasági érdekeit. Csizmazia Kálmán jelenleg az egyetlen iparoktatási szakember Magyarországon, aki

még ismerté Nagymagyarország minden iparoktatási intézetét.

1902-ben szerzett gépészmérnöki oklevelét a budapesti műegyetemen, ahol műegyetemi hallgató korában is feltűnt tehetségével és technológiai dolgozatával értékes pályadíjat nyert. A következő évben a kereskedelmi miniszter kinevezte a Szepességben levő Gölnichánvára fémipari szakiskolájának rendes tanárává azzal a különleges megbízással, hogy tanulmányozza a felvidéki vasipar továbbfejlesztésének kérdését. Rövidesen a Felvidék legismertebb szakértője lett ezen a téren. Néhány év múlva a Kassai felsőipariskolához helyezték át tanárnak, majd 1908-ban igazgatói minőségben visszahelyezték Gölnichánvára. 1913-ban a kereskedelmi minisztérium a Besztercebányai új iparoktatási intézet megszervezésével és berendezésével bízta meg. Mint igazgató, ennek az intézetnek az élén működött egészen a cseh megszállásig.

A csehek 1918-ban kiűldözték, menekülnie kellett. Budapestre került és az iparoktatási főigazgatósághoz osztották be.

1920-ban került Szegedre,

Thiering Gusztáv akkori igazgató mellé igazgatóhelyettesként, 1923-ban újabb megbízást kapott a minisztériumtól, a nagykanizsai új fa- és fémipari szakiskolát kellett megszerveznie. Ennek az új intézetnek az élén dolgozott 1926-ig, amikor visszahelyezték Szegedre és kinevezték a szegedi felsőipariskola igazgatójává. Azóta áll ennek az intézetnek az élén és harcol lankadatlan buzgalommal a gondjaira bízott iskola fejlesztéséért.

Nyugalombavonulása alkalmából a Délmagyarország munkatársa felkereste a felsőipariskola igazgatói irodájában Csizmazia Kálmán és megkérte, hogy mondjon el néhány érdekesebb momentumot pályafutásáról. A felsőipariskola igazgatója nagyon szerény, nagyon csöndes és kevésszavú ember. Látszik rajta, hogy nem szeret, nem akar önmagáról beszélni. Inkább azokról

a feladatokról

beszél, amelyek végigkísérték közel négyévtizedes tanári pályafutását. A szeme kicsit elhomályosodik, amikor a Felvidékre terelődik a beszélgetés. Hazájának érzi azt az elszakított, csodálatos országrészt, pedig nem ott született. A szomszédos Békés megye a szűkebb pátriája, de életének legszébb, legmunkásabb, legharcosabb korszakát töltötte el a cipszerek földjén.

— Fontos nemzetgazdasági érdek volt — mondta elgondolkozva —, hogy a felvidéki fémipar kimozduljon ősi állapotából. Tanítani, irányítani kellett a derék felvidéki vasiparosokat, hogy jobbat és olcsóbban termelhesenek. Különösen

a láncipar és a szerszámipar

fejlesztése volt a fontos. Tanácsadóink, iránvítőink kívántam lenni és azt hiszem, megszerettek azok az idegen emberek. Legalábbis éreztették mindig a szeretetüket. Pályám egyik legszebb emléke, hogy amikor egy alkalommal el akartak helyezni Gölnichánvartól, tudtomon kívül küldötték el ielentek meg a kereskedelmi miniszternél és kikönyörögték, hogy hagyjanak náluk. A szepességi, a metzenségi és a merénvi fémipar fejlesztésén munkálkodtam, amennyire csak képességemből tellett. Nagyon fájdalmas volt, amikor

a cseh megszállás után

menekülnöm kellett, ott kellett hagynom a Felvidéket...